

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODLASKIEGO

Białystok, dnia 15 września 2025 r.

Poz. 3709

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NK-II.4131.125.2025.DM WOJEWODY PODLASKIEGO

z dnia 15 września 2025 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1153),

stwierdzam nieważność

uchwały NR XX/186/25 Rady Miejskiej w Wasilkowie z dnia 25 sierpnia 2025 r. w sprawie uchwalenia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wasilków na lata 2026-2030.

UZASADNIENIE

W dniu 25 sierpnia 2025 r. Rada Miejska w Wasilkowie podjęła uchwałę Nr XX/186/25 w sprawie uchwalenia wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy Wasilków na lata 2026-2030.

Przedmiotowa uchwała wpłynęła do organu nadzoru w dniu 28 sierpnia 2025 r. i z urzędu poddana została kontroli legalności.

Analiza formalnoprawna wykazała niewypełnienie delegacji ustawowej zawartej art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 725), dalej jako „ustawa”.

Zgodnie z art. 21 ust. 2 ww. ustawy wieloletni program gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy powinien być opracowany na co najmniej pięć kolejnych lat i obejmować w szczególności:

- 1) prognozę dotyczącą wielkości oraz stanu technicznego zasobu mieszkaniowego gminy w poszczególnych latach;
- 2) analizę potrzeb oraz plan remontów i modernizacji wynikający ze stanu technicznego budynków i lokali, z podziałem na kolejne lata;
- 3) planowaną sprzedaż lokali w kolejnych latach;
- 4) zasady polityki czynszowej oraz warunki obniżania czynszu;
- 5) sposób i zasady zarządzania lokalami i budynkami wchodzącymi w skład mieszkaniowego zasobu gminy oraz przewidywane zmiany w zakresie zarządzania mieszkaniowym zasobem gminy w kolejnych latach;
- 6) źródła finansowania gospodarki mieszkaniowej w kolejnych latach;
- 7) wysokość kosztów w kolejnych latach, z podziałem na koszty bieżącej eksploatacji, koszty remontów oraz koszty modernizacji lokali i budynków wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy, koszty zarządu nieruchomościami wspólnymi, których gmina jest jednym ze współwłaścicieli, a także koszty inwestycyjne;

8) opis innych działań mających na celu poprawę wykorzystania i racjonalizację gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy, a w szczególności:

- a) niezbędny zakres zamian lokali związanych z remontami budynków i lokali,
- b) planowaną sprzedaż lokali.

Przedmiotowa uchwała w sprawie wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy, w swojej treści powinna wyznaczać pewne kierunki działania organów gminy. Wieloletni program gospodarowania, to obejmujący okres wielu lat plan zamierzonych czynności, założeń, bądź celów działania. Program gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy ma charakter aktu planowania, aktu polityki gminnej, który powinien kształtować politykę gospodarowania gminnym zasobem mieszkaniowym przez organy gminy. Program powinien zatem, przy spełnieniu wymogów co do jego treści określonych w art. 21 ust. 2 ww. ustawy, zawierać zarówno aktualną ocenę stanu zasobu mieszkaniowego gminy, ale także stanowić pewną prognozę na przyszłość w zakresie faktycznego gospodarowania tym zasobem. Zgodnie bowiem z art. 4 ust. 1 przywołanej wyżej ustawy, gmina tworzy warunki do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych wspólnoty samorządowej i jest to jej zadanie własne. W celu realizacji tego zadania na podstawie art. 20 tej ustawy gmina może tworzyć i posiadać zasób mieszkaniowy. Jednocześnie w przypadku utworzenia gminnego zasobu mieszkaniowego powstaje potrzeba gospodarowania nim zgodnie z przeznaczeniem do jakiego został utworzony, a więc dla zaspokajania potrzeb mieszkaniowych wspólnoty samorządowej.

W związku z powyższym program określający wszystkie elementy wskazane przez ustawodawcę powinien w sposób kompleksowy normować kwestię gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy na kolejne lata (na co najmniej pięć kolejnych lat), ponieważ tylko takie ukształtowanie treści programu może spełnić swoją funkcję zakreślenia kierunków i celów działania w zakresie gospodarowania zasobem.

Ustawa wprowadza otwarty katalog zagadnień, które powinny znaleźć się w uchwale rady gminy, podjętej na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy. Oznacza to, że mogą znaleźć się w niej regulacje niewymienione w przytoczonych wyżej punktach. Należy jednak mieć na uwadze, że jednocześnie ustawodawca zastrzegł, co w szczególności uchwała taka powinna zawierać, czyli elementy niezbędne do wprowadzenia regulacji, na podstawie której wójt (burmistrz, prezydent miasta) będzie gospodarował mieszkaniowym zasobem gminy. Należą do nich elementy wymienione w art. 21 ust. 2 pkt 1-8 przedmiotowej ustawy.

W ocenie wojewody, organ jednostki samorządu terytorialnego realizujący ustawowy obowiązek opracowania wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy jest zobowiązany uwzględnić wszystkie wskazane w ustawie elementy kształtujące treść programu. Kwestie określone w art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, obligatoryjnie muszą zostać ustalone w programie gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy. Wszystkie kwestie określone w tym przepisie składają się bowiem na treść programu. Pominięcie przez radę gminy któregoś z wymienionych elementów programu skutkuje brakiem pełnej realizacji upoważnienia ustawowego i ma istotny wpływ na ocenę zgodności z prawem podjętej uchwały (por. wyroki WSA w Szczecinie z dnia 18 marca 2010 r., sygn. akt II SA/Sz 1416/09; WSA w Opolu z dnia 13 grudnia 2007 r., sygn. akt II SA/Op 480/07; WSA w Opolu z dnia 15 listopada 2004 r., sygn. akt II SA/Wr 1567/02; WSA w Lublinie z dnia 30 września 2014 r., sygn. akt II SA/Lu 670/14).

Organ stanowiący gminy zobowiązany jest do przestrzegania zakresu upoważnienia udzielonego mu przez ustawę. Niewypełnienie zakresu przedmiotowego przekazanego przez ustawodawcę do uregulowania w drodze uchwały stanowi istotne naruszenie prawa skutkujące nieważnością uchwały w całości.

Przenosząc powyższą argumentację na grunt badanej sprawy, w ocenie organu nadzoru Rada Miejska w Wasilkowie nie wyczerpała zakresu upoważnienia określonego w art. 21 ust. 2 ustawy, gdyż nie uwzględniła wszystkich obligatoryjnych elementów programu. Stosownie do treści art. 21 ust. 2 pkt 4 ustawy, obligatoryjnym elementem wieloletniego programu gospodarowania zasobem mieszkaniowym gminy jest ustalenie warunków obniżania czynszu.

Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą sądów administracyjnych, uprawnienie do określenia w wieloletnim programie gospodarowania zasobem mieszkaniowym gminy zasad polityki czynszowej oraz warunków obniżania czynszu musi być realizowane z uwzględnieniem art. 7 ust. 1 ustawy (vide: wyroki NSA z dnia 12 lutego 2008 r., sygn. akt I OSK 1764/07, z dnia 25 czerwca 2010 r., sygn. akt I OSK 410/10, z dnia 9 stycznia 2013 r., sygn. akt I OSK 984/12).

Według dyspozycji art. 7 ust. 1 ustawy w lokalach wchodzących w skład publicznego zasobu mieszkaniowego właściciel ustala stawki czynszu za 1 m² powierzchni użytkowej lokali, z uwzględnieniem czynników podwyższających lub obniżających ich wartość użytkową, a w szczególności:

- 1) położenia budynku;
- 2) położenia lokalu w budynku;
- 3) wyposażenia budynku i lokalu w urządzenia techniczne i instalacje oraz ich stanu;
- 4) ogólnego stanu technicznego budynku.

Ustawa wskazuje zatem w art. 7 ust. 1 czynniki, które stanowią podstawę zastosowania podwyższenia i obniżenia czynszu. Czynniki wskazane w cytowanym przepisie są obligatoryjne i muszą być uwzględniane z mocy ustawy przez organ wykonawczy przy ustalaniu stawek czynszu. Zatem skoro ww. przepis nałożył obowiązek uwzględniania określonych czynników podwyższających i obniżających wartość użytkową lokali, to niemożliwym jest korzystanie z tej normy prawnej jedynie w części bądź wcale.

W rozdziale 5 programu zatytułowanym „Zasady polityki czynszowej oraz warunki obniżania czynszu” zostały ustalone następujące czynniki obniżające wartość podstawowej stawki czynszu: lokal bez wydzielonej kuchni – obniżka o 5%, lokal bez łazienki i WC w budynku – obniżka o 30%, lokal na poddaszu – obniżka o 5% (§ 10 ust. 3 pkt 1 programu) oraz czynniki podwyższające wartość podstawowej stawki czynszu: lokal w zabudowie wolnostojącej, w którym znajduje się nie więcej niż 1 lokal mieszkalny – podwyżka o 20% (§ 10 ust. 3 pkt 2 programu).

Analiza postanowień przedmiotowej uchwały wskazuje na brak w przyjętym programie określenia czynników obniżających lub podwyższających stawkę czynszu ze względu na ogólny stan techniczny budynku.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z dnia 30 września 2014 r., sygn. akt II SA/Lu 670/14 orzekł: „W ocenie Sądu, już sam brak w przyjętym uchwałą Rady Gminy L. z dnia [...] kwietnia 2014 r. „Wieloletnim programie gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy L. na lata 2014-2019” wszystkich obligatoryjnych elementów takiego dokumentu, dawał organowi nadzoru podstawę do stwierdzenia nieważności przedmiotowej uchwały. (...) Ponadto organ nadzoru zasadnie dostrzegł, iż wzruszona przez niego uchwała naruszała art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów. Organ gminy, określając zasady polityki czynszowej oraz warunki obniżenia czynszu, bezspornie bowiem uwzględnił jedynie jeden z czterech wymienionych w tym przepisie czynników (tj. jedynie wyposażenie budynków i lokali w urządzenia techniczne i instalacje oraz ich stan), podczas gdy wszystkie one wymagały uwzględnienia (por. wyrok NSA z dnia 12 lutego 2008 r., sygn. akt I OSK 1764/07, LEX nr 463969)”.

W przywołanym wyżej wyroku z dnia 12 lutego 2008 r. Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że skoro przepis używa sformułowania „w szczególności” to elementy z pkt od 1 do 4 muszą być wzięte pod uwagę, jednak ustawodawca nie wyklucza, że jeszcze inne elementy mogą wpłynąć na obniżenie bądź podwyższenie czynszu. Należy jednak uznać, że uwzględnienie elementów z pkt 1 do 4 stanowią minimum, które uchwałodawca powinien uwzględnić”.

Podkreślenia również wymaga, iż określone przez Radę Miejską w Wasilkowie warunki obniżenia czynszu (§ 11 programu) istotnie naruszają art. 7 ust. 2 ustawy. Organ stanowiący gminy postanowił, iż: „z prawa do obniżki czynszu mogą skorzystać osoby u których w rodzinie występuje ciężka niepełnosprawność lub długotrwała choroba, gdy wystąpiło zdarzenie losowe lub inne ważne przyczyny”.

W ocenie organu nadzoru, w ramach badanego programu nie może konkretyzować poziomu obniżonego czynszu dla wybranych grup lokatorów. Ustawodawca przesądził, że kwota obniżki powinna być zróżnicowana w zależności od wysokości dochodu gospodarstwa domowego najemcy. Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że krąg osób uprawnionych do obniżki czynszu określony został przez ustawodawcę, a jedynym kryterium takiego uprawnienia może być dochód poszczególnych najemców. Ponadto, niepełnosprawność najemcy sama w sobie nie jest bezpośrednim powodem obniżki czynszu, lecz może być podstawą do uzyskania dodatku mieszkaniowego, który częściowo pokryje koszty najmu lub pozwoli na zakup mieszkania w ramach programu PFRON dla osób wchodzących na rynek pracy. Obniżka czynszu przysługuje osobom z niskimi dochodami, a niepełnosprawność może być jednym z czynników branych pod uwagę przy ubieganiu się o różne inne formy wsparcia. Dodatkowo, posłużenie się przez radę zwrotem „rodzina”, jest mylące z uwagi na przyjęte przez ustawodawcę w tym zakresie pojęcia gospodarstwa domowego. Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 9 ustawy w związku z art. 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o dodatkach mieszkaniowych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1335) przez gospodarstwo domowe rozumie się gospodarstwo prowadzone przez osobę

samodzielnie zajmującą lokal mieszkalny albo gospodarstwo prowadzone przez tę osobę wspólnie z małżonkiem i innymi osobami stale z nią zamieszkującymi i gospodarującymi, które swoje prawa do zamieszkiwania w lokalu wywodzą z prawa tej osoby. Jednocześnie zauważyć należy, iż Rada Miejska posłużyła się w przedmiotowej uchwale pojęciami: „ciężka niepełnosprawność”, „długotrwała choroba”, „zdarzenie losowe”, czy „inne ważne przyczyny”, które nie zostały zdefiniowane na poziomie ustawowym, a ponadto w ocenie organu nadzoru są nieostre znaczeniowo, prowadząc w konsekwencji do swoistego luzu interpretacyjnego w zależności od danej sytuacji faktycznej i prawnej najemcy. Przedmiotowa uchwała jest aktem prawa miejscowego, w związku z czym konieczne jest by zawarte w niej regulacje spełniały warunek określoności prawa, co „oznacza nakaz jego precyzyjności, tj. stanu, w którym istnieje możliwość wywiedzenia z niego jednoznacznej normy prawnej [...] [oraz] nakaz formułowania prawa przejrzystego, tj. [...] zrozumiałego dla jednostki” (T. Zalasinski, Zasada prawidłowej legislacji w poglądach Trybunału Konstytucyjnego, Warszawa 2008, s. 184-185). Konieczność stanowienia prawa cechującego się „poprawnością”, „precyzyznością” i „jasnością” wielokrotnie podkreślał także Trybunał Konstytucyjny (wyroki TK: z dnia 10 listopada 1998 r., K 39/97, LEX nr 34601; z dnia 11 stycznia 2000 r., K 7/99, LEX nr 39281; z dnia 13 lutego 2001 r., K19/99, LEX nr 46368; z dnia 13 września 2005 r., K 38/04, LEX nr 165332; z dnia 7 listopada 2006 r., SK 42/05, LEX nr 231203).

Uchwała obarczona jest również innymi wadami prawnymi. Jak stanowi § 11 ust. 3 programu „obniżka czynszu nie może przekroczyć 50% jego wartości”. Zauważyć powtórnie należy, iż przepis art. 21 ust. 2 pkt 4 ustawy nakłada na radę gminy obowiązek ustalenia zasad polityki czynszowej oraz warunków obniżania czynszu z uwzględnieniem wszystkich enumeratywnie wyliczonych w art. 7 ust. 1 ustawy czynników, przy czym – w ocenie organu nadzoru – tak określona delegacja ustawowa nie upoważnia organu stanowiącego gminy do zawierania w treści badanego programu postanowień ustalających próg łącznego obniżenia stawek czynszu z tytułu przyjętych czynników. Tożsamą argumentację należy podnieść w stosunku do § 11 ust. 5 programu określającego wysokość stawki czynszu w przypadku najmu socjalnego, gdyż powyższą kwestię wprost reguluje ustawodawca w art. 23 ust. 4 ustawy.

Dodatkowo, mając na względzie brzmienie art. 8 pkt 1 ustawy – jeżeli właścicielem jest jednostka samorządu terytorialnego, stawki czynszu, o których mowa w art. 7, ustala organ wykonawczy tej jednostki zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 21 ust. 2 pkt 4 – o wysokości czynszu w tym przypadku oraz o wysokości stawki bazowej czynszu w 2026 r. (§ 15 programu) powinien decydować burmistrz, zaś Rada Miejska w Wasilkowie nie jest uprawniona do regulacji w tym zakresie.

Niezależnie od powyższego, nawet jeśli uznać, że kwestionowane przepisy uchwały stanowią tylko informacje o obowiązujących stawkach czynszu, to wskazać należy, że cechą aktu prawa miejscowego, jakim jest przedmiotowa uchwała, jest jego normatywność, wiążąca się z koniecznością zawarcia w nim norm prawnych, a nie przepisów instrukcyjnych, informacyjnych, czy też wypowiedzeń, które w ogóle nie mają normatywnego charakteru. Jak wyjaśnił Naczelny Sąd Administracyjny w jednym ze swych wyroków (...) akt prawa miejscowego, stanowiący akt powszechnie obowiązujący na terenie danej jednostki samorządu terytorialnego, nie może stanowić biuletynu informacyjnego (...). Przede wszystkim należy jednak zaakcentować, że przepisy uchwały mające jedynie charakter informacyjny, tj. nie zawierające żadnej regulacji mającej charakter normotwórczy należy uznać za wykraczające poza delegację ustawową i tym samym istotnie naruszające prawo (wyrok NSA z 24 września 2021 r. sygn. akt I GSK 235/21).

W § 12 programu rada miejska postanowiła, że „Czynsz obejmuje koszty konserwacji i utrzymania technicznego budynku, w tym utrzymania wszystkich pomieszczeń przeznaczonych do wspólnego użytkowania”.

W ocenie organu nadzoru powyższa regulacja wykracza poza granice upoważnienia ustawowego przyznanego radzie w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy, gdyż określając zasady polityki czynszowej, nie jest ona władna stanowić, jakie opłaty wchodzi w skład czynszu. W zakresie umowy najmu ustawodawca pozostawił stronom swobodne kształtowanie ich stosunku zobowiązaniowego. Zgodnie z art. 659 Kodeksu cywilnego czynsz jest rodzajem opłaty cywilnoprawnej ponoszonej przez najemcę w zamian za możliwość używania rzeczy przez czas oznaczony bądź nie oznaczony. Ustawodawca pozostawił woli stron stosunku najmu ustalenie zakresu czynszu (świadczenia najemcy na rzecz wynajmującego). Swoboda stron umowy najmu doznaje ograniczenia jedynie przez powszechnie obowiązujące przepisy rangi ustawowej regulujące kwestie związane z najmem (patrz: wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 28 lipca 2009 r. sygn. akt IV SA/Wr 155/09), a co wchodzi w skład kosztów utrzymania lokalu, ustalił sam ustawodawca w art. 2 ust. 1 pkt 8a ustawy.

Następnie, w rozdziale 6 programu Rada podjęła próbę uregulowania sposobu i zasad zarządzania lokalami i budynkami wchodzącymi w skład mieszkaniowego zasobu gminy, jednakże odniosła się w tym temacie tylko do zasad wynajmowania lokali mieszkalnych wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu Gminy Wasilków uregulowanych odrębną uchwałą.

Rada gminy realizując kompetencję do określenia sposobu i zasad zarządzania lokalami i budynkami wchodzącymi w skład mieszkaniowego zasobu gminy (art. 21 ust. 2 pkt 5 ustawy) powinna opracować zatem jasne wytyczne co do sposobu, w jaki należy zarządzać zasobem mieszkaniowym i sformułować zasady, którymi powinno się przy tym kierować. (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 16 września 2014 r. sygn. akt: IV SA/Wr 201/14).

W ocenie organu nadzoru realizując normę kompetencyjną z art. 21 ust. 2 pkt 5 ustawy o ochronie praw lokatorów, rada nie była władna do określania podmiotu wykonującego czynności związane administrowaniem mieszkaniowym zasobem gminy. Tym bardziej norma z art. 21 ust. 2 pkt 5 ustawy nie daje radzie kompetencji do wskazywania z nazwy podmiotu, który wykonuje ww. czynności. O ile organ nadzoru nie kwestionuje wykonywania ww. czynności przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) - upoważnionego do tego z mocy art. 30 ust. 2 pkt 3 ustawy o samorządzie gminnym - o tyle naruszającym prawo w sposób istotny jest określenie, że działanie to następuje za pośrednictwem wskazanej z nazwy osoby prawnej czy jednostki organizacyjnej (§ 16 pkt 2 programu „Zakład Gospodarki Komunalnej w Wasilkowie”).

Ponadto, w badanym programie, Rada nie unormowała prawidłowo wszystkich zagadnień enumeratywnie wymienionych w art. 21 ust. 2 pkt 7 i 8 ustawy. W rozdziale 8 programu, Rada Miejska nie określiła wysokości kosztów inwestycyjnych w kolejnych latach, a w rozdziale 9 programu zatytułowanym „Inne działania mające na celu poprawę wykorzystania i racjonalizację gospodarowania mieszkaniowym zasobem Gminy”, Rada nie odniosła się do wymaganej przepisami ustawy kwestii dotyczącej niezbędnego zakresu zamian lokali związanych z remontami budynków i lokali (art. 21 ust. 2 pkt 8 lit. a ustawy). Należy stwierdzić, iż nawet jeśli Rada Miejska nie przewiduje działań w powyższym zakresie, wówczas taką okoliczność należy jednoznacznie wskazać w rozpatrywanym Programie.

Podsumowując, zgodnie z art. 7 Konstytucji RP, organy władzy publicznej zobowiązane są do działania na podstawie i w granicach prawa. Za takie nie może natomiast zostać uznane wybiórcze, nieuwzględniające sprecyzowanego przez ustawodawcę w art. 21 ust. 2 ustawy określenie wieloletniego programu gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy Wasilków.

Końcowo organ nadzoru zwraca uwagę, iż prognoza dotycząca wielkości zasobu mieszkaniowego gminy zawarta w § 7 programu powinna zostać przedstawiona w rozbiciu na poszczególne lata obowiązywania programu, zgodnie z dyspozycją art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy, gdyż w przeciwnym razie przedstawione zagadnienie staje się pozornym uregulowaniem niniejszej kwestii prawnej.

Zauważyć należy, że pojęcie „prognoza” nie zostało wyjaśnione w ustawie o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego. Stąd też zasadnym jest powołanie się na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 3 października 2011 r., sygn. akt II SA/Op 300/11, który wskazał, że „Pod pojęciem „prognoza” w Uniwersalnym słowniku języka polskiego rozumie się „przewidywanie przyszłych faktów, zdarzeń, zjawisk, itp. oparte na uzasadnionych, zwykle naukowych, przesłankach, danych, okolicznościach, badaniach, formułowane najczęściej przez specjalistów w danej dziedzinie” (por. str. 568, Wydawnictwo Naukowe PWN Warszawa 2003 r.). W świetle znaczenia pojęcia „prognoza” użytego w art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy, obowiązkiem uchwałodawcy było nie tylko przedstawienie aktualnych danych dotyczących zasobu mieszkaniowego (...), ale także przedstawienie prognoz opartych na tych danych”.

Analizowana uchwała nie zawiera elementu prognozowania, a więc przewidywanych zmian, bądź też przewidywanego braku takich zmian w poszczególnych latach obowiązywania wieloletniego programu. Uchylenie się od dokonania wymaganej prognozy w rozbiciu na poszczególne lata stanowi naruszenie art. 21 ust. 2 pkt 2 ustawy bowiem uchwała nie realizuje wyraźnych wytycznych określonych w tym zakresie w upoważnieniu ustawowym.

Mając na względzie przedstawioną wyżej argumentację stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały w całości jest w pełni uzasadnione.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku za pośrednictwem Wojewody Podlaskiego w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

z up. Wojewody Podlaskiego
Dyrektor Wydziału Nadzoru i Kontroli
Urszula Matusiewicz-Jasińska